

tvivleligt vinde Forsamlingens Bisald, ligesom Tilfældet har været ved den 30te S.

Orsted: Jeg har allerede i Anledning af § 2 yttret, at jeg ikke er enig i det Princip, som er fremsat i § 37 med Hensyn til den Pluralitet, som udkræves ved Valg til Comiteer, den absolute Stemmesleerhed, som i fornødent Tilfælde maa tilveiebringes ved Omvalg. Denne Sleerhed kan vel være begrundet med Hensyn til Formandens og Viceformandens Valg, men er neppe tilstrækkeligt begrundet med Hensyn til Secretairernes Valg. Hvad jeg kunde have imod at forlange den med Hensyn til Secretairernes Valg, var iøvrigt blot det, at det er en overflødig Vidtløftighed, hvorved Tiden kun spildes for Forsamlingen. Men, forsaavidt som tillige Fordringen til absolut Stemmesleerhed udstrækkes til Comiteevalgene, saa mener jeg, at der er en langt væsentligere Grund, der taler derimod, nemlig, at derved udelukkes Minoriteten fra at gøre sig gjældende gennem Comiteerne. Pluraliteten vil jo vistnok altid have den tilstrækkelige Overvægt derved, at de fleste Valg ville komme til at gaae ud fra den, og kun ganske enkelte Valg kunne falde i Minoritetens Magt; og det er jo vistnok ikke blot reiskærdigt og billigt imod Minoriteten, men ogsaa aldeles i Thingets, i Statens og i Samfundets Interesse, at de forskjellige Meninger faae Leilighed til at udtale sig. Det er jo vistnok, at, fordi man ikke har havt Leilighed til at udtale sig i en vis Retning i en Comitee, saa kan man ligesuldt udtale sig i Forsamlingen selv, men det er dog en mindre virksom Maade at udtale sig paa. Det vil være sjældent, at man imod en Comitee, som er aldeles enig, vil kunne sætte noget Væsentligt igjennem. Det er vel sagt, at Forsamlingen vistnok selv vil indsee Nødvendigheden og Hensigtsmæssigheden af at give Minoriteten Afgang til at yttre sig, og at altsaa,

om der ogsaa er en Pluralitet, som faaer overveiende Indflydelse paa Stemmerne, Gnsfekte dog ville kunne komme med, som ere af et modsat Parti, netop med denne Pluralitets eget Samtykke og efter dens Dasse. Men det er dog Noget, som beroer paa den Takt, som udvikler sig i Forsamlingen, og man kunde ogsaa tænke sig, at Pluraliteten vel var villig til at bringe enkelte Medlemmer ind, som vare af en anden Mening end den, Pluraliteten selv har, men ikke just gjerne bragte visse Individuer ind, som kunde være Repræsentanter for den Retning, det Parti eller den Fraction af Thinget, hvis Mening skulde udtales. Minoriteten bliver saaledes kun repræsenteret ved dem, som Majoriteten vil tilstede den at blive repræsenteret ved, og den faaer ikke sine egne Dasser i denne Henseende frem. Der er sagt, at det dog staaer i Pluralitetens Magt, der som den forenede sig mod alle Valgene, ganske at udelukke Minoriteten; men dette vil dog ikke skee saa let, og saavidt vilde neppe en Pluralitet drive sin Aittraa efter at herske. Med Hensyn til dette Spørgsmaal, kommer det naurligvis ogsaa i Betragtning, at det især ved Comiteer, der skulle bestaae af talrige Medlemmer, kan spilde megen Tid, naar man bestandig skal gjøre Omvalg, fordi der oprindeligt ikke falder en absolut Stemmesleerhed uden paa enkelte, maaskee ikke paa et eneste Medlem. Jeg vil ogsaa gjøre den Bemærkning, at, da dette Spørgsmaal i sin Tid blev forhandlet i den forrige Rigsforsamling, blev det som en Grund, der talte for, at man ikke behøvede at indrømme Minoriteten nogen Afgang til at faae Indflydelse paa Comiteevalgene, gjort gjældende, at gennem Afdelingerne kunde man med en ringe Pluralitet eller med et ringe Antal Stemmer af dem, som udgjorde Forsamlingen i sin Heelhed, blive valgt.